

SENTÈNCIA 14-01 DE 20 DE JUNY DE 2001

Ponent : M.I. Sra. Marie CONTE

ANTECEDENTS DE FET

I.- RESULTANT: que el M.I. Tribunal de Corts va dictar sentència en data 9 de juny de 2000, en la causa núm. 121-3/96, amb la següent part dispositiva: "FALLEM: que hem d'absoldre i absolem l'acusada Maria Carme I.L. del delictes major de possessió dolosa o no justificada de document fals de que venia acusada, declarant-se d'ofici les despeses processals causades".

II.- RESULTANT: que la sentència absolutòria es basa en els següents fets provats: "la processada Maria Carme I.L. que comercialitza i distribueix al Principat postals de la casa Fisa Escudo de Oro, fou condemnada en la causa penal núm. M-22-F/90 per sentència del Tribunal de Delictes Menors dictada en data 17 de desembre de 1991, com autora responsable d'un delictes de defraudació de la propietat artística. Contra aquesta sentència formulà recurs d'apel·lació per davant el Tribunal de Corts, aportant als autes una nova prova que no havia aconseguit en 1ª instància, consistint en un certificat emès per la Unidad de Depósito Legal del Instituto Bibliográfico Hispano del Ministeri de Cultura espanyol acompanyat d'una postal amb una vista nocturna de la ciutat de Màlaga enquadrat per un marc amb els colors en degradat, blau groc i vermell identificant el paisatge amb el nom posat en diagonal a l'angle superior dret de la postal sent el dipòsit legal núm. B.5291-XXXII de l'any 1979 efectuat per l'empresa Fisa-Escudo de Oro ço que desvirtua la premissa fàctica de dita sentència la qual fou revocada per sentència del Tribunal de Corts de data 9 de gener de 1993 que acordà l'absolució de l'encausada.

De sengles comissions rogatories trameses a la Biblioteca Nacional de Madrid i a la Biblioteca Pública i Universitària de Barcelona ha resultat que la postal presentada en tràmit de recurs d'apel·lació i que motiva la revocació de la sentència no es correspon amb el model i característiques de la postal registrada amb el núm. B.5291-XXXII ja que malgrat tractar-se de la mateixa vista no existia ni el requadre amb els colors degradats ni el nom en diagonal en la part superior dreta, sent precisament aquesta degradació de colors un dels punts claus de la

presumpta defraudació artística denunciada per la part querellant. No ha quedat provat que l'acusada Maria Carme I.L. tingués coneixement de la falsedat del certificat aportat com a prova que li fou facilitat per l'empresa de la qual n'era la representant per la comarca de la Seu d'Urgell i el Principat d'Andorra.

III.- RESULTANT: que contra l'esmentada sentència s'interposà recurs d'apel·lació pel Lletrat Joan Miquel RASCAGNERES, advocat de Jean François P., acusació privada.

Contesta la decisió d'absolució fonamentada sobre l'absència de coneixement per part de l'encausada, de la falsedat del documenta litigiós, i observa que el Tribunal de Corts no ha tingut en compte les següents proves que en el seu conjunt estableixen la culpabilitat:

-Maria Carme I.L. és una professional de la distribució de postals des de fa 30 anys.

-La prova falsificada va ser presentada davant el Tribunal de Corts en data 14 d'abril de 1991. Es tracta d'una postal suposadament editada l'any 1979 i que era similar a la postal del Sr. Jean François P. editada l'any 1991.

-Consta en autes la prova documental, mitjançant dues certificacions emeses per la Unió professional de la carta postal i l'empresa Helio Sud Est, que el procediment tècnic que permet realitzar el degradat en quadricomia va existir només des de l'any 1982 i això ho sabia perfectament la Sra. Maria Carme I.L. que és professional en la matèria.

Sol·licita la revocació de la sentència i la condemna de Maria Carme I.L. a la pena de 6 mesos de presó condicional pel delictes d'us de document falsificat, així com la condemna, en concepte de responsabilitat civil, al pagament de la quantitat de 1.000.000.- pts.

IV.- RESULTANT: que s'adhereix al recurs el Ministeri Fiscal, fent seus els motius al·legats pel recurrent, i afegint que considera provats els fets pels quals es formulava acusació contra la indicada com a presumpta autora responsable d'un delictes major de possessió dolosa o no justificada de document fals.

Observa que l'encausada per raó de la seva experiència professional sabia que la impressió d'una carta postal en quadricomia no era tècnicament possible. Demana s'imposi a la processada la pena de 6 mesos de presó condicional i multa d'1.000.000.- pts.

V.- RESULTANT: que el Lletrat Francesc BADIA GOMIS advocat de Maria Carme I.L. s'oposa als recursos demanant la confirmació de la sentència.

Posa de relleu en primer lloc que fou en el curs de la vista oral que el Ministeri Fiscal i l'acusació privada, van modificar la seva qualificació per retenir el delicte de possessió dolosa de document fals previst a l'article 152 del Codi Penal, apercibent-se que l'article 151 del CP no era aplicable al tractar-se d'un document privat.

Observa que la sentència recorreguda al retenir l'absència de coneixement de la falsedat en dedueix que no està constituït ni el delicte previst a l'article 152 ni el de l'article 151, sense analitzar els altres elements constitutius d'aquests delictes.

Sosté que el delicte d'us de document fals de l'article 151 no pot ser constituït en la mesura en que el document litigiós no pot ser considerat com tenint la natura d'un dels documents enumerats per aquest text.

Pel que respecta el delicte de possessió dolosa de document fals, al·lega que no concorren els elements constitutius del delicte a saber:

- l'absència d'element material en la mesura en que no existeix cap document fals. En efecte el certificat lliurat al sumari del Tribunal de Corts, emès per la "Unidad de Depósito Legal" de l'Instituto Bibliográfico Hispano del Ministeri de Cultura espanyol és un document autèntic, i no s'ha demostrat el contrari. En el pitjor de les hipòtesis aquest certificat podria ser erroni, sense que es pugui imputar aquest error a la processada.

- L'absència d'element moral en la mesura en que no s'ha establert que la processada tingués coneixement, si és que existia, de la falsedat d'aquest document

- No s'ha provat que el procés tècnic permetent la realització d'un degradat de colors fos desconegut abans de l'any 1982, i que la processada, que és solament distribuïdora de postals, tenia coneixement d'aquest element tècnic.

FONAMENTS DE DRET

I.- CONSIDERANT: que constitueix falsedat, al sentit dels articles 148 i 150 del Codi Penal, tota alteració fraudulenta de la veritat, susceptible de causar un perjudici, en un document públic o un document privat amb valor de títol; que aquesta alteració de la veritat pot ser material i consistir en la elaboració d'un document tenint una apariència d'autenticitat, o intel·lectual i residir en la inserció de mencions contraries a la realitat, en un document emanant realment d'aquell que se li atribueix, però ha d'afectar necessàriament el document titllat de fals de manera intrínseca.

II.- CONSIDERANT: que no s'ha establert ni tant sols al·legat, que el certificat, lliurat davant el Tribunal de Corts per la processada, emès per la Unidad de Depósito Legal de l'Instituto Bibliográfico Hispano del Ministeri de Cultura espanyol, hagi sofert una falsificació material o intel·lectual, que l'autenticitat d'aquest document no s'ha posat en dubte.

Que l'afegit a aquest certificat, per ser entregat al sumari del Tribunal de Corts, d'una carta postal representant la ciutat de Màlaga enquadrada per un marc amb els colors degradat blau, groc i vermell que no correspondria a les postals, el dipòsit legal de les quals és autenticat pel dit certificat, no és suficient per a conferir al document produït les característiques de fals al sentit dels articles 148 i 150 citats, però seria susceptible d'una altra qualificació penal concretament l'estafa, del tenor de la qual Maria Carme I.L. no n'ha estat processada.

III.- CONSIDERANT: en aquestes condicions, en absència de l'element material del delicte de possessió dolosa o no justificada de document fals, la infracció reprotxada a la processada no està constituïda, motiu pel qual s'ha de confirmar la sentència absolutòria.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1.- Desestimar el recurs d'apel·lació interposat per Jean François P. i pel Ministeri Fiscal.

2.- Confirmar la sentència dictada pel Tribunal de Corts en data 9 de juny de 2000, en la causa núm. 121-3/96.

3.- Imposar al recurrent la meitat de les costes processals causades pel recurs.

4.- Retornar la Causa al M. Iltre. Tribunal de Corts, amb certificació de la present Sentència, per al seu compliment i execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.